

17. Mod Nye Horisonter

DA DEN 42. LOVGIVENDE Forsamling i Wisconsin nærmede sig sin afslutning, arrangerede senator William Vilas en togtur for alle medlemmer til Springfield i Illinois for at besøge deres kollegaer der. Omkring 100 personer takkede ja til at deltage i det officielle besøg. Blandt dem selvfølgelig også AC, der ikke havde besøgt “*det forbandede Illinois*” i mange år, bortset fra Chicago.

Han havde samtidig modtaget en invitation og en fribillet fra Carra-belle, Tallahassee and Georgia Railroad til en rundvisning i det nord-vestlige Florida og ville fortsætte derned efter besøget i Springfield.

Turen til Springfield blev foretaget en solrig forårsdag i april i en komfortabel spisevogn med røde polstrede sæder og borde af lyst egetræ, hvor de lovgivende mænd blev trakteret med ypperlige spise- og drikkevarer, hvilket naturligvis højnede stemningen ombord, mens hvidklædte tjenere balancerede rundt med store serveringsfade af sølv.

Ombord på toget befandt James Ingraham sig også. Han havde været på besøg hos sine forældre i Dartford Wisconsin og skulle med toget sydpå via St. Louis og Memphis og ned til St. Augustine, hvor han efter sit nye job hos Henry Flager havde boet et par år. Allerede i Madison havde han observeret de to luksusvogne, som blev tilkoblet, og set forsamlingen stige ombord, så da toget rullede videre, præsenterede han sig for konduktøren og spurgte efter Mr. A.C. Frost.

I kraft af sin rolle som jernbaneagent for selveste Henry Flagler og Florida East Coast Railway fik han selvfølgelig adgang til spisevognene og

Florida East Coast Railway.

fandt hurtigt AC siddende ved et veldækket bord. Ingraham ville egentlig bare lige hilse på, men AC fik foranstaltet, at man rykkede lidt sammen og tilbød Ingraham at sidde med ved vinduesbordet og få noget at spise og drikke.

Det var næsten to år siden, de havde mødtes i Chicago, men den opmærksomme Ingraham havde holdt øje med AC og sågar bedt sin fader, præsten i Dartford, om at gemme udklip fra aviserne om den kendte mand fra Oconto.

– De er jo blevet en rigtig politiker, forstår jeg, sagde Ingraham, mens toget kørte forbi forårsgrønne marker med kvæg og får.

– Ah, det er nok så meget sagt, sagde AC med vanlig beskedenhed.

– De vandt kampen mod savværkskompagnerne, det er jeg meget imponeret af.

– Tak, men det måtte jo ske før eller siden, at der kom ordnede forhold på skovningen. Om ti år er der ikke et eneste træ tilbage i Wisconsin

at fælde og så skal folk til at leve af landbrug, æg og smør. Det bliver en stor omvæltning, sagde AC.

Ingraham nikkede og kiggede ud på landskabet.

– Vil De fortsætte med politik, spurgte han.

– Det er jo ikke helt op til mig selv, men også til min gruppe i Oconto, der udpeger kandidaterne. Vi må se, hvordan det former sig.

Som han sad der midt imellem mange kollegaer fra forsamlingen, skulle AC ikke have sagt noget til Ingraham om fremtiden. Han havde for længst taget sin beslutning om ikke at fortsætte, men ingen og ikke engang Katrina vidste det.

Takfuldt spurgte Ingraham ikke mere ind til AC's politiske karriere. Han kunne sagtens se, at AC var i vildrede med det politikersvar, han lige var kommet med.

Ingraham skiftede emne og fortalte om sit og Flaglers store jernbaneprojekter i Florida, som skred frem. De havde nu en forbindelse til det midterste Florida på Atlantsiden, en station de kaldte West Palm Beach og arbejdede sig videre sydpå mod en lille by ved navn Miami.

Flere gange forinden havde Ingraham været med på en farlig ekspedition tværs over Florida og var sejlet gennem Everglades-sumpene for at undersøge, om der kunne etableres en tværgående togforbindelse.

AC var optaget af Ingrahams fortælling om sumpene og de enorme alligatorer, han havde set der, da han kom i tanke om Louis Pio.

– For resten, jeg læste jo sidste år, at danskeren Louis Pio døde i Chicago. Hvordan går det med hans samfund, var det ikke White City?

Ingraham tog en dyb indånding og nikkede.

– Ja, det kom som et chok for alle, da han pludselig døde. Han var jo ikke så gammel igen, men havde åbenbart problemer med helbredet.

Ingraham tøvede lidt, og AC kunne fornemme, at den høje lyshårede mand tænkte sig om, inden han fortsatte:

– Lad mig være helt ærlig over for Dem, Mr. Frost. White City-projektet endte med en stor skandale, som vi er flove over i Florida. Det viste sig desværre, at denne oberst Meyer, som Louis Pio havde som partner, var en svindler og bedrager, der franarrede alle nybyggerne deres penge

og stak af sammen med en medsammensvoren i nattens mulm og mørke. Ifølge Augusta, Pios hustru, var det netop det forræderi, som slog Pio helt ud, og han hutlede sig tilbage til deres lejlighed i Chicago, hvor han døde i en febevildelse.

– Hvor trist, men den slags historier, har man jo hørt før, sagde AC.

– Ja, svindlere kan være svære at gennemskue, men i vort kompagni har vi agenter og tidligere US Marshalls som assisterer vore bosættere langs kysten, så jeg er ret sikker på, at White City var en undtagelse.

– Er White City rømmet, spurgte AC.

White City i Florida eksisterer stadig.

– Nej, faktisk ikke. Omkring halvdelen af de 500 beboere har valgt at blive boende. Hvor skulle de ellers flytte hen? Sammen med Flagler fik vi organiseret en række låneordninger, så folk havde mulighed for at arbejde sig på fode igen. Men i vinter var området ramt af to usædvanligt kolde fronter ude fra Atlanten, som væltede træer, skabte oversvømmelser og ødelagde høsten af citrus, avocado og ananas.

– Vinterstorm i Florida?

– Ja, det er meget sjældent, det sker, og kun i den nordlige halvdel af staten kan temperaturen komme under frysepunktet. Der er ligesom en grænse ved West Palm Beach, for syd for er klimaet varmt og solrigt hele året.

– Hvad med ham slynglen til Meyer? Har man fundet ham, spurgte AC.

– Nej, ikke endnu. Vi fandt ud af, at han har lavet flere numre af samme slags i Californien, og vi har efterlyst ham i alle stater, men hans assistent i White City var vist fra Mexico, så hvis de er taget derned, finder man dem aldrig.

– Hmm. Guderne skal nok straffe ham på et tidspunkt.

Ingraham kiggede på AC med sine klare blå øjne.

– De har ret. Den slags vil altid være på flugt og må leve hver dag med at kigge sig over skulderen, indtil en større slyngel tamper eller skyder dem ned i en duel. I forhold til White City og området ved St. Lucie River har Mr. Flagler brugt store summer af egne midler for at hjælpe beboerne, så de skal nok komme ovenpå igen. Vidste De, at der findes en anden dansk nybygger ikke langt fra White City?

– Nej, svarede AC.

– Vi har netop oprettet en station, der hedder Jensen Beach. Manden hedder John Jensen, og han har dyrket ananas i 15 år. Han kom vist hertil fra deres land i begyndelsen af 80'erne.

– Meget interessant, sagde AC.

– Ja ikke, kunne De ikke tænke Dem at besøge ham og i det hele taget kigge Dem omkring i Florida?

– Jovist. Det kunne være spændende, men jeg har en del sager at ordne i den nærmeste fremtid.

AC brød sig ikke om at fortælle Ingraham, at han skulle på et besøg hos konkurrenterne i det vestlige Florida, men gjorde det alligevel.

– Nu må jeg også være helt ærlig over for Dem, Mr. Ingraham. Landet ligger sådan, at jeg har modtaget en invitation fra en af deres konkurrenter, Carrabelle, Tallahassee and Georgia Railroad, om en tur ned til jeres stat, og det kan jeg jo ikke være bekendt at aflyse nu.

Ingraham slog ud med armene og lyste op i et smil.

– Naturligvis, Mr. Frost, det skal De da gøre. Det bekræfter jo bare min egen formening om, at De er en eftertragtet og meget dygtig iværksætter. Alle jernbaner har brug for pålidelige folk af Deres slags. Men tillad mig dog alligevel at gentage min klare anskuelse, at fremtiden for Florida ligger på østsiden ud til Atlanten, ikke på den vestlige side, hvor der syd for Tampa kun er sumpene. De skal også vide, at De til enhver tid vil være velkommen til at kontakte os hos Florida East Coast Railway. Vi har masser af land, De kan undersøge, men så må De også love at besøge mig og min hustru i St. Augustine.

AC stirrede ud på prærien i det nordlige Illinois og sagde ikke noget.

Denne forårsdag på toget mod Springfield var James Edmundson Ingraham 44 år og en højt betroet jernbaneagent for Henry Flagler. Han blev født i Dartford, syd for Green Bay den 18. november 1850 som

James Edmundson Ingraham.

ældste præstesøn ud af tre. Efter college i Racine flyttede han til St. Louis i Missouri, hvor han arbejdede i et firma med tilknytning til jernbaneindustrien. Her mødte han Maria Elizabeth Baker, datter af en irsk immigrant, og de blev gift i 1872. To år efter rejste parret til Lake Monroe i det nordlige Florida for at arbejde for den kendte diplomat, aristokrat og forretningsmand, general Henry Sanford, der havde oprettet et telegrafkompagni, hvor Ingraham blev regnskabschef.

De var begge medlemmer af Trinitatis kirkesamfundet.

Da Sanford selv var optaget af diplomatiske poster i Europa, fik den unge Ingraham ansvaret for at etablere et samfund, Sanford, opkaldt efter chefen. Han etablerede også en jernbaneforbindelse fra den nye by og sydpå til Kissimmee, der havde forbindelse til Tampa.

Tampa ved Golfkysten var et trafikpunkt for skibsforbindelsen fra Key West og Havana på Cuba. I forbindelse med flere ekspeditioner tværs over Florida fandt Ingraham efterhånden ud af, at det var mere formålstjenligt at etablere en jernbane på Atlanterhavskysten, hvor der var bedre jordbetingelser for at skabe en linje fra St. Augustine og helt ned til Miami og måske via broanlæg helt ud til Key West.

Den idé troede Sanford ikke rigtigt på, da han mente, at togforbindelsen til Tampa og skibstrafikken sydover var rigeligt for Floridas vedkommende. Ingraham tog hemmeligt kontakt til Henry Flagler, der ligesom han selv havde store visioner om bosættelser langs østkysten, og Flagler hyrede omgående James Ingraham, som i 1892 flyttede til St. Augustine.

Fra nu af skulle Ingraham referere direkte til Flagler og kontrollere millionærens virksomheder i St. Augustine, være med til at etablere Miami som ny by og skaffe nybyggere til at bosætte sig langs kysten.

Da Ingraham og AC mødtes i toget på vej mod Springfield, havde Florida East Coast Railway foreløbig etableret en linje med 36 stationer imellem Jacksonville og West Palm Beach. Langt de fleste stationer var bare et lille trinbræt eller et skur, og Miami var en lille flække med ét hotel ledet af en af Flaglers bekendte, en munter kvinde ved navn Julia Tuttle.

• • •

Snakken gik lystigt, da eftermiddagen gled over i skumringstimen, og toget ankom til Springfield. AC tog hjerteligt afsked med Ingraham, som skulle videre og overnatte i St. Louis, mens han selv – sammen med hele forsamlingen – blev modtaget med pomp og pragt på perronen og kørt med drosker til Leland Hotel i det centrale Springfield.

– Da jeg kom til Springfield, kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa, hvorledes jeg for mange Aar tilbage havde tilbragt Tiden der, havde været i Fattighuset, elendig og forladt, siden støvret omkring ved Hjælp af to Krykker, tiggende om Mad for endelig om Natten at hvile mig ud i Sporvognen i Lincoln Park og saa nu hvor jeg kom som Rigsdagsmand og kom i Selskab med Guvernøren og andre af Statens høje Embedsmænd.

Aftenen stod på en overdådig middag med levende musik og taler af værterne fra Illinois' politiske ledelse, men AC havde svært ved at glemme det faktum, at han 22 år tidligere havde arbejdet i selvsamme hotels vaskeri, mens hans søster Maren var assistent for oldfruen.

Minderne var som spøgelser fra en for længst svunden tid, men også et bevis på de muligheder som det nye land Amerika kunne byde på, såfremt man gad knokle for det.

Han forlod selskabet efter middagen og gik ud gennem receptionen og videre ud på gaden. Her tændte han en cigar og begav sig hen til den park, som var opkaldt efter byens stolthed, præsident Abraham Lincoln.

En let støvregn duvede over parkens træer og blomstrende planter, mens han gik en tur rundt for at genkalde sig minderne og finde den gamle sporvogn.

– Jeg saa efter mit gamle Soveværelse – Sporvognen – men kunde ikke finde den, den var blevet fjernet. Om natten sov jeg i det samme Hotel, hvor jeg engang havde tjent som Køkkenkarl.

• • •

Dagen efter var Wisconsin's Lovgivende Forsamling på besøg hos deres Illinois-kollegaer på Illinois State Capitol, en stor rustik bygning med en zinkindkapslet kuppel i 110 meters højde. Bagefter blev de vist rundt i mindebygningen for Abraham Lincoln. Eftermiddagen stod på audiens hos Illinois' guvernør John Peter Altgeld, der bød på champagne.

Samme aften kørte forsamlingen med aftentoget tilbage til Madison, mens AC rejste sydpå til St. Louis for at besøge en advokat, der tidligere havde boet i Oconto.

Et par dage efter befandt han sig i Floridas hovedstad Tallahassee, hvor han igen fik en officiel modtagelse som var en statsmand værdig. Jernbaneagenter førte ham op til Floridas Lovgivende Forsamling, hvor han blev behørigt præsenteret. Guvernør Henry L. Mitchell inviterede AC til middag med nogle af Floridas ledende embedsmænd, der var ivrige efter at høre om de store succesrige bosættelser i de nordlige stater, for som nævnt i forbindelse med Verdensudstillingen havde Florida meget svært ved at tiltrække nybyggere og investorer.

AC var heller ikke imponeret af det landskab, han så i det nordlige Florida.

– Indtrykket, jeg fik af det, var daarligt, det var sandt Jord næsten over det hele, og jeg fandt det ikke raadeligt for Nybyggere at rejse dertil.

Carrabelle, Tallahassee and Georgia Railroad var en lille bane, der primært levede af at transportere folk på endagsture fra Georgia og Tallahassee ned til kystbyen Carrabelle, der lå idyllisk ved den Mexicanske Golf og som kunne byde på en strand, kurhoteller og et lille kasino.

AC besøgte store dele af det nordlige Florida, for jernbanen stillede også en hestevogn med kusk til rådighed, men det hjalp ikke på det indtryk, han dannede sig. Efter 14 dage havde han set nok. Han overvejede kort

MOONLIGHT ON THE GULF

A request having been made for such an excursion, the management of the CARRABELLE, TALLAHASSEE and GEORGIA RAILROAD will place a special train at the disposal of our citizens for Tuesday, 14th August, 1894.

Leaving Tallahassee,	1.30 p. m.	Leaves Lanark,	10.30 p. m.
Hilliardville,	1.55	Arrives MacIntyre,	10.45
Crawfordville,	2.05	Crawfordville,	11.25
MacIntyre,	2.45	Hilliardville,	11.35
Arrive Lanark,	3.00	Tallahassee,	12 Midnight

All the people along the line of Road may enjoy a dip in the brine and drink in the salt air of the Gulf. The rates are cheaper than if you walk. From Tallahassee, \$1.00; Hilliardville, \$1.00; Crawfordville, 75 cents; MacIntyre, 50 cents.

The NEW CASINO, just finished, offers a luxurious resting place for you after your bath or sail. Supper will be served at the elegant INN. Remember the day, the hour, and the low excursion rate.

J. A. McDUFFIE, Gen. Mgr.

Tag med jernbanen på måneskinstur til den Mexicanske Golf.

at besøge Ingraham i St. Augustine, men valgte at meddele jernbanekompagniet i Tallahassee, at han fandt området meget smukt, men for nærværende uegnet til større bosættelser.

Han rejste hjem til Wisconsin på sin fribillet. Få år efter blev banen solgt til Georgia-Alabama-Florida Kompagniet.